

Praznik OŠ »Vlado Miklavc« na Vrhovcih

V petek, 7. oktobra, so na osnovni šoli »Vlado Miklavc« na Vrhovcih nadvse slovesno proslavili 30-letnico svojega dela in 30-letnico obstoja krajevne skupnosti. Na osrednji slovesnosti, ki so jo pripravili v prostorih te šole, so se ob tej priložnosti zbrali tudi nekdanji učitelji, ki so jim ob koncu podelili tudi posebna priznanja.

Jubilejno slavo (tega sta se udeležila tudi ugledna krajana Anton Ingolič in Marjan Rožič) je več kot simbolično otvoril Črnuški oktet z v tem času kar hudo aktualnima pesmima »Slovenec sem« in »Buči more Adriansko«. Sledil je slavnostni govor ravnatelja šole, domači učenci pa so skupaj z malčki VV Brdo-Vrhovci nato zrecitali več pesmi in spisov (mestoma tudi ob spremljavi na citre) ter zapeli venček priljubljenih otroških pesmi (otroci iz VVO).

Za osnovno šolo »Vlado Miklavc« je 30-letni jubilej več kot zgolj običajen mejnik nekega dela. Šola so slovesno odprli 14. septembra 1958, premogla pa je tedaj le vsega 7 učilnic, avlo, upravne prostore in stanovanje za ravnatelja. K samemu pouku (od 1. do 5. razreda) se je prijavilo 317 učencev. Le dobre pol leta kasneje, 28. aprila 1959, pa so šoli nadeli tudi ime in sicer po narodnem heroju Vladu Miklavcu.

Ob Dnevu republike 1961 so zavoljo hude prostorske stiske osnovnim šolskim prostorom pridali nov prizidek, ki je šolo obogatil za dve učilnici, delavnico za tehnični pouk in skladiščne prostore. S tem so vsaj za nekaj časa omilili prostorsko stisko. Tedaj je šola postala tudi popolna osemletka, učenci pa so ob zaključku šolskega leta pripravili prvo valetu.

Šola je kasneje dobila še nekaj prizidkov in VVO, do danes pa je na njej

Na proslavi je zapel tudi Črnuški oktet

uspešno končalo šolanje okrog 1700 učencev.

Na jubilejni proslavi, ki ji je dala primerno slavnostno obeležje tudi posebna likovna razstava otrok, so nato podelili tudi priznanja najzaslužnejšim šolskim delavcem in drugim krajanom, ki so pomagali pri njenem razvoju. Ta so dobili: Majda Seliškar, Majda Petelin, in Marta Ogrinc (za 30 let dela na šoli); za 20 in manj let dela ter posebne delovne zasluge pa še: Vida Živec, Majda Šušteršič, Mara Batič, Evgen Batič, Darka Stojakovič, Ivanka Šuler, Lojzka Naglič, Marija Samotorčan, Neža Biškup, Mara Vrhovec, Feliks Jug, Minka Banovac, Ivanka Milovanovič, Anton Prancič, Franja Jug, Vera Podobnikar, Dragica Svetlič, Anica Perenič, Klara Furlan, Iva Erjavec, Milka Pečarič, Francka Malovrh, Polde Malovrh, Anton Hudej, Ivan Križaj in Jakob Vrhovec.

B. VRHOVEC

O TABORU

Prvi koraki v svet znanosti

Letos je na pobudo mestne in občinske raziskovalne skupnosti že drugi potekal osnovnošolski raziskovalni tabor »Prvi koraki v svet znanosti« Ig 1988 za učence 7. razredov ljubljanskih osnovnih šol.

Z organizacijskimi pripravami na tabor smo pričeli v mesecu februarju in poskušali najprej navezati stike z mentorji, ki bi vodili delo posameznih skupin. Vzporedno z navezavo stikov z mentorji je stekel tudi uspešen dogovor s Centrom za obrambno vzgojo na Igu, kjer naj bi udeleženci tabora stanovali, se hranili in vršili še nekatere aktivnosti ter priprave vsega potrebnega za nemoteno delo na taboru.

Delo na taboru se je pričelo 26. junija s priložnostnim kulturnim programom ter predstavitvijo kraja, ki so jo pripravili učenci OŠ »Ljubo Šercer« Ig. Za tem se je 29 udeležencev tabora razdelilo v 7 delovnih skupin.

Naravovarstvena skupina je pod vodstvom Petra Skoberneta in Jane Vidic iz Zavoda SRS za varstvo narave in kulturne dediščine raziskovala barjanske živali in rastline s posebnim poudarkom na ogroženih vrstah. Botanična skupina je z mentorjem Nejcem Joganom, študentom biologije na BTF, raziskovala rastline posameznih biotopov v okolici Iga ter se spoznala z osnovami morfologije in fiziologije rastlin.

Bojan Horvat iz Prirodoslovnega muzeja Slovenije je vodil skupino, ki je raziskovala favno nevretenčarjev na izjanskem območju. Delo skupine je bilo usmerjeno k spoznavanju manj znanih averterbratskih skupin vodne favne, favne obrežne vegetacije ter favne tal.

Skupino za lovstvo je vodil Alojz Černe iz Lovske zveze Slovenije. Člani skupine so s pomočjo spreminjanja številčnosti glavnih vrst divjadi na območju raziskave poskušali ugotoviti, kako spremembe v okolju vplivajo na številčno stanje divjadi.

Ornitološka skupina je s pomočjo Iva Božiča iz Prirodoslovnega muzeja Slovenije raziskovala avi-

favno Barja, predvsem vodne ptice Drage, ptice Kozlarjeve gošče ter ptice polj in travnikov Ljubljanskega barja.

Etnološka skupina je pod vodstvom Barbare Prelesnik, študentke etnologije na FF, raziskovala obrti na Igu in v okolici.

Mentorica Marcela Uršič, študentka geografije na FF, je vodila geografsko skupino. Udeleženci so spoznali naravno in družbeno geografske elemente izjanske regije in Ljubljanskega barja.

Delo vseh skupin se je zaključilo 2. julija 1988, ko so udeleženci tabora pripravili poročila ter poročali o svojem delu.

Barje naj ostane takšno, kot je

Delovne skupine so preučevale barje iz različnih zornih kotov, vendar so njihove ugotovitve podobne: na barju je močno viden negativen vpliv človekovih dejavnosti, življenjske razmere pa se še slabšajo. Zato udeleženci tabora mislijo, da bi moralo barje ostati takšno, kot je, za vsak poseg v ta prostor pa bi bilo potrebno temeljito razmisliti in se posvetovati z ustanovami in posamezniki, ki problematiko poznajo in razumejo. Strinjajo pa se tudi s predlogom Zavoda SRS za varstvo narave in kulturne dediščine za razglasitev Ljubljanskega barja za krajinski park.

Udeležba na taboru je pomenila za učence nedvomno pozitivno izkušnjo, saj so si pridobili veliko znanja, predvsem pa so se seznanili s praktičnimi pristopi k raziskovalnim metodam, ki jih pri rednem pouku v šoli pogrešajo. Žal pa se vse šole vabilu za udeležbo na taboru niso odzvale in niso prijavile svojih učencev. Tako se je tabora udeležilo le 29 učencev od 54.

Zgodnje uvajanje mladih v raziskovalno dejavnost je nedvomno velikega pomena. Zato velja zahvala vsem, ki so kakorkoli pomagali pri realizaciji tabora.

Naše raziskovanje je le droben prispevek k poznavanju barja, zato »Na svidenje!« na naslednjem raziskovalnem taboru.

komaj zagledal luč sveta. Njen spomin splava v preteklost, ko je bila še majhna deklica, ki ni slutila, kaj ji bo življenje prineslo. Toda sedaj ve. Ve, da ni življenje praznik.

»Ne, nikoli ne bo življenje praznik za invalida, za človeka, ki je prav tako samo človek kot zdravi ljudje. Mogoče še bolj hrepeni po topli dlani, ki bi mu dajala toplino, kot prvi pomladanski žarek, ki ogreje premraženo zemljo, kakor žarek, ki priključuje prve pomladanske cvetlice. Kaj bi bilo, če bi bila na zemlji večna tema, kaj bi bilo, če nikoli ne bi posijalo sonce? Sonce, ki greje ves svet.«

Tako misli Maja in tako mislijo vsi ljudje, ki so osamljeni. Tudi zdravi.

NEVENKA

Delovni utrip na Brezovici

V mesecu septembru je bil na iniciativo SZDL sklican koordinacijski sestanek, na katerem so bile obravnavane tekoče zadeve KS Brezovica. Bilo je govora o sanaciji in vzdrževanju potoka Radna, ki je sedaj v zaključni fazi. Dela so se nekoliko zavlekla, vendar na škodo izvajalca.

Govora je bilo tudi o varnosti v cestnem prometu, signalizaciji, prehodih za pešce, s poudarkom na poti, ki jih morajo predhoditi šolarji. Splošna ugotovitev je bila, da je še vedno mnogo neurejenega in da vozniki motornih vozil bore malo upoštevajo prehode za pešce in prometne znake, zlasti na Tržaški in Podpeški cesti. Veliko kritike je bilo, zakaj še vedno ni svetlobnega signala pri šoli na Podpeški cesti, kjer jo morajo prečkati šolarji. Pred leti si je to križišče ogledala komisija mestnega komiteja za promet in zveze ter cestnega podjetja Ljubljane, vendar od tega ni bilo nič. Šola na Brezovici

obiskuje petsto otrok in je svetlobni signal, ki označuje prehod, nujen. Ne smemo dovoliti, da nas v to prisili ponovna žrtev, ki jih na Brezovici v zadnjih letih ni malo.

Usklajen je bil tudi program med šolo in krajevno skupnostjo o praznovanju državnih in kulturnih praznikov ter o skupnih akcijah za ureditev kraja in čistejšega okolja.

Konec septembra so imeli pionirji OŠ Brezovica svojo pionirsko odredno konferenco. Zadal si domiselne in hvalevredne naloge, ki jih tudi starejši krajan v vsakdanjem življenju zapažamo. Napovedali so boj kajenju, uživanju alkohola in več reda pri vožnji z mopedi in kolesi ter upoštevanju cestno-prometnih predpisov. Človeka je kar presunilo, ko je poslušal ta mladi, še ne obremenjeni rod, s kakšno zagnanostjo in voljo so čitali naloge, ki jih nameravajo uresničiti, skupaj s svojimi mentorji-učitelji. Zaželimo jim veliko uspeha!

Dobro pripravljena ščuka odlično tekne

Janez Prebil, učenec osnovne šole v Horjulu je navdušen ribič, za kar ga je navdušil že kot predšolskega otroka njegov oče. Letos je 14-letni Janez na Gornjem jezeru pri Cerknici ulovil že več ščuk. Najdaljša je merila v dolžino kar 90 centimetrov. Nekoli-

ko krajšo, 73 centimetrsko, je prinesel v šolo, kjer so jo pri tečajnem pouku gospodinjstva strokovno pripravili, servirali in si nazadnje oblizali še prste, ker je zmanjkalo ribjega mesa.

FRANCE BRUS

Ob 90-letnici Karla Mlakarja!

28. september letos je Karel Mlakar, krajan KS Krim, praznoval visok jubilej – 90 let.

Ob prazničnem praznovanju v ožjem domačem krogu sta se čestitkam pridružila tudi predsednik skupščine KS Krim in predsednik KK SZDL Krim in mu na sam rojstni dan čestitala k njegovemu visokemu življenjskem jubileju.

Življenjska pot Karla Mlakarja se je pričela 28. septembra 1898. leta v Srednji vasi pri Lavrici. Stremljenje po lastnem domu je bilo močno in kaj kmalu je zapustil domače ognjišče in si na Rudniku pri Ljubljani ob Dolenjski cesti postavil lastni dom.

Polnih 35 let je bil zaposlen v Tobačni tovarni v Ljubljani in se tam tudi upokojil.

Ob številni družini je bil prisiljen, da je poleg rednega zasluzka v Tobačni tovar-

ni obdeloval še nekaj lastne zemlje, s katero je lažje preživel svojih 7 otrok.

Karel Mlakar je bil tudi Maistrov borec za Severno mejo, na kar je še posebno ponosen. Ob 40-letnici bojev za Severno mejo je prejel spomenico in spominsko značko. Ob odkritju spomenika slovenskemu generalu Rudolfu Maistru leta 1987 je prejel spominski znak. Kljub veliki želji pa se le-tega ni mogel osebno udeležiti zaradi rahlega zdravja.

Okusil je tudi partizansko življenje, bil ob nemški ofenzivi ujet in po srečnem naključju mu je uspelo priti domov v Ljubljano. Mlakarjev oče je edini živeči član ustanovitvenega odbora, ko je bilo leta 1925 na Rudniku ustanovljeno Gasilsko društvo. Ob 60-letnici praznovanja Gasilskega društva Rudnik leta 1985 je prejel priznanje za svoje dolgoletno požrtvovalno delo v tem gasilskem društvu.

Ob modernizaciji naših cest in izgradnji južne obvoznice se je njegova hiša morala umakniti. Za porušeno domačijo na Dolenjski cesti 248 je družina dobila nadomestilo in drugi dom Pot k ribniku 9 v krajevni skupnosti Krim.

Težko je bilo slovo od z lastnimi rokami zgrajenega doma. Vendar ob skrbi hčerke Vide in njenega moža Lojza, ki skrbita, da bo Mlakarjev oče doživel še veliko sončnih dni v svojem življenju, pa se je kar hitro prilagodil novemu okolju.

Moje razmišljanje

Nekje na obali se spušča večer. Sonce tone v morje, ki daje človeku toplino. Valovi tiho pojejo pesem življenja. Tam daleč se prižgo luči. »Zopet bo noč«, šepne tiho Maja, ko njen otožni obraz zre v velikansko morje. Sama je.

»To življenje – to življenje, ki teče mimo človeka kakor reka, ki se izgublja v morju. Življenje, kam bežiš? Kje je človek, ki bi dajal človeku tvoj smisel – kje?«

Maja je invalid, toda njeno srce tiho išče ljubezen, tiho kakor majhen neboljen otrok, ki je